

Αγία Αριάδνη, η ελεύθερη δούλη (18 Σεπτεμβρίου) (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

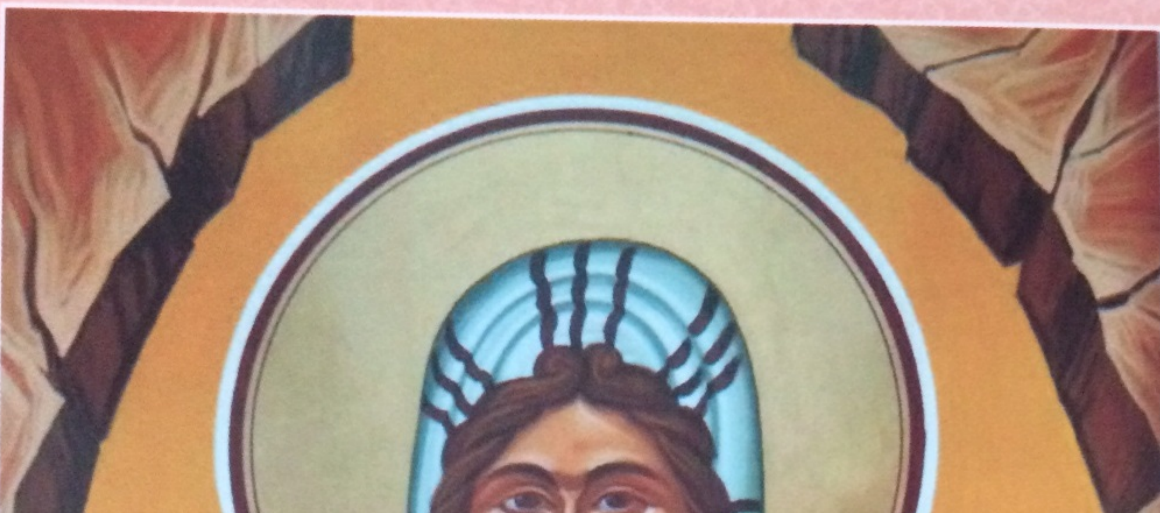
[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Όλο το ανθρώπινο γένος, το αιχμάλωτο στα δεσμά της αμαρτίας, στα δεσμά του χρόνου και στα δεσμά του θανάτου, ελευθερώθηκε διά του Χριστού μας, ελευθερώθηκε με την Ανάσταση Του και από τον τόπο της εξορίας του επέστρεψε πάλι στον ποθεινότατο Παράδεισο. Ο άνθρωπος, αιχμάλωτος της φθοράς και του θανάτου έσπασε με τον Αναστημένο Χριστό τα δεσμά της αιχμαλωσίας και ελευθερώθηκε, για να ζήσει αιώνια κοντά Του, το πλάσμα κοντά στον Πλάστη του, το δημιούργημα κοντά στο Δημιουργό του.

Αλλά τι σημαίνει αιχμαλωσία; Σημαίνει ζωή πρόσκαιρη, φθαρτή. Τι σημαίνει Ανάσταση; Σημαίνει αιωνιότητα. Όλοι μας είμαστε αιχμάλωτοι του χρόνου, του πεπερασμένου χρόνου της πρόσκαιρης ζωής μας. Μοιάζουμε με τα πουλιά μέσα στα κλουβιά, που θέλουν τα πετάξουν, αλλά δεν μπορούν, γιατί, ενώ εμπρός τους εκτείνεται ο ανοικτός ορίζοντας, τα γαλανά αιθέρια, οι μπάρες του κλουβιού τους, μέσα στο οποίο είναι κλεισμένα, τους το απαγορεύουν. Έρχεται όμως η Ανάσταση να μας ανοίξει το κλουβί του χρόνου και να μας αφήσει να πετάξουμε ελεύθεροι στην ατελεύτητη αιωνιότητα. Να μας κάνει να νοιώσουμε ότι η ζωή επεκτείνεται και πέραν του τάφου, αφού «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος».

Αιχμαλωσία σημαίνει πάλι δέσιμο με την ύλη, δέσιμο με τις υλικές απολαύσεις, δέσιμο με την αμαρτία. Η Ανάσταση του Χριστού μας μας ανασταίνει από το λάκκο της αμαρτίας και των πρόσκαιρων απολαύσεων. Στην εικόνα της Αναστάσεως βλέπουμε το Χριστό μας τυλιγμένο μέσα στο άυλο φως της θείας δόξης να συντρίβει τις αλυσίδες που κρατούν τους Πρωτοπλάστους και όλους τους ενοίκους του Άδη σ' αυτόν και να τους ανασύρει προς την προπρωτική κατάσταση, προς την απαθή εύκλεια του Παραδείσου. Μόνοι μας δεν μπορούσαμε τα σπάσουμε αυτές τις αλυσίδες. Έτσι ήρθε Αυτός που μας είπε: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιω. ιε' 5), για να μας αναστήσει όλους τους «πεπτωκότας τη αμαρτία» και προς τον οποίο απευθυνόμενοι με το στιχηρό των Αίνων του δ' ήχου παρακαλούμε: «Ανάστησον ημάς πεσόντας τη αμαρτία εκτείνας την χείρά Σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τη πρεσβεία των Αγίων Σου». παρακαλούμε: «Ανάστησον ημάς πεσόντας τη αμαρτία εκτείνας την χείρά Σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τη πρεσβεία των Αγίων Σου». Αιχμαλωσία επίσης σημαίνει θάνατος. Και μόνη η σκέψη του θανάτου πλημμυρίζει την καρδιά μας με θλίψη, με κατήφεια, με οδύνη. Σαν σκοτεινή νεφέλη μας πλακώνει και κανείς σ' αυτή τη γη δεν βρέθηκε να μας την απομακρύνει. Μόνο ο Αναστημένος Ιησούς μπόρεσε να την απομακρύνει και να ανατείλει ημέρα ελεύθερη και ξέγνοιαστη, ημέρα που να βασιλεύει η ζωή και όχι ο θάνατος.

Έχοντας, λοιπόν, κατά νούν ότι ο Χριστός μας ταυτίζεται με την απόλυτη ελευθερία και η ελευθερία ταυτίζεται με την τήρηση των εντολών Του μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι ο ελεύθερος άνθρωπος είναι πλούσιος σε θεικές δωρεές, ενώ αντίθετα φτωχός είναι όποιος παραβιάζει τις θείες εντολές, που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στη δουλεία. Ας μη γινόμαστε, λοιπόν, δούλοι των παθών μας, δούλοι του πλούτου και των πρόσκαιρων αγαθών μας. Ας ζούμε ελεύθεροι κοντά στο φιλόανθρωπο Χριστό μας, που μας είπε: «Γνώσεσθε την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς» (Ιωάν, η' 32), δηλαδή, όταν γνωρίσετε την αλήθεια, Εμένα, που είμαι «η Ανάστασις και η Ζωή» (Ιωά. ια' 25), Εγώ θα σας ελευθερώσω από τα πρόσκαιρα. Τη σταθερή προσήλωσή μας στο φιλόανθρωπο Χριστό μας τη συνιστά άλλωστε και ο Απόστολος Παύλος λέγοντας: «Τη ελευθερία, η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε» (Γαλ. δ' 1), δηλαδή, μείνατε σταθεροί στην ελευθερία που μας χάρισε ο εύπλαχνος Χριστός μας και μη υποκύπτετε πάλι στο ζυγό της δουλείας. Στο χώρο της απόλυτης ελευθερίας του Χριστού επεθύμησε να ζήσει η κατά τη σάρκα υπόδουλη σε αφέντη χοικό, αλλά κατά το πνεύμα ελεύθερη Αριάδνη. Αυτή αν και δούλη, ήταν ανώτερη και λαμπρότερη από πολλές «κυρίες», κυρίες μεν στην εφήμερη δόξα και τα πλούτη, δούλες όμως των κοσμικών ματαιοτήτων και των γηίνων απολαύσεων. Η Αγία Αριάδνη έζησε στα χρόνια των ειδωλολατρών βασιλέων Αδριανού και Αντωνίνου (117 - 139 μ.Χ.), και έγινε χριστιανή στην πόλη των Προμισέων, πόλη που βρίσκεται στη Φρυγία Σαλουταρία της αγιοτόκου και

αγιοτρόφου Μικράς Ασίας. Όταν πληροφορήθηκε την χριστιανική της ιδιότητα ο αφέντης της Τέρτυλος, ένας από τους ισχυρότερους πρόκριτους της πόλεως, δεν το πίστευε και επειδή την εκτιμούσε και τη θαύμαζε την πίεζε να επανέλθει στην ειδωλολατρία. Εκείνη, όμως, επέμενε στην χριστιανική της ομολογία και στάθηκε αδύνατο να πεισθεί να θυσιάσει στα είδωλα, κατά την ημέρα μάλιστα που γιόρταζε τα γενέθλιά του ο γιός του κυρίου της.

Η Αριάδνη ήταν δούλη, αλλά μόνον δούλη Κυρίου και μπορούσε περίτρανα να ομολογεί την πίστη της και να φωνάζει μαζί με τον Απόστολο Παύλο: «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις η στενοχωρία η διωγμός η λιμός η γυμνότης η μάχαιρα; » (Ρωμ. η´ 35).

Η άρνησή της έγινε πρόξενος δαρμών με διαταγή του Τερτύλου, βασανισμών και γδαρσίματος της νεανικής της σάρκας με σιδερένια νύχια. Η Αγία για να αποφύγει περισσότερες πιέσεις, εγκατέλειψε το σπίτι του κυρίου της και ενώ την καταδίωκαν, παρεκάλεσε τον Θεό, να ανοίξει μία πέτρα και να την δεχθεί στη ρωγμή της, για να πιστοποιηθεί ο λόγος του Κυρίου μας, που είπε ότι και αν οι άνθρωποι παύσουν να με δοξάζουν «οι λίθοι κεκραάζονται» (Λουκ. ιθ´ 40), οι πέτρες θα ανοίξουν στόματα, για να δοξολογήσουν τον Ύψιστο Κύριο. Εκεί μέσα η Αριάδνη ευχαριστώντας τον Θεό παρέδωσε το ελεύθερο πνεύμα της στα χέρια του Ελευθερωτή μας και Νυμφίου της Ιησού. Τους διώκτές της θανάτωσαν τότε αμέσως με δόρατα Άγιοι Άγγελοι.

Τω Σεβασμιωτάτω Αγίω Καρυστίας και Σκύρου,
βαθυσεβάστω μοι,
πολιώ Μητροπολίτη,
Κω Κω Σεραφείμ,
ευλαβώς αφιερούται
διά την πεντηκονταετίαν
της Θεοφιλούς αρχιερατικής αυτού διακονίας,
εν η κατέδειξεν ήθος ανεπίληπτον,
αποστολικόν ζήλον,
εκκλησιαστικόν φρόνημα,
ποιμαντικήν επιστήμην
και πατρικήν συμπάθειαν μοναδικήν,
υπό του
Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια,
Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας.